

Giftige vlinders

Graag uw reacties:
www.deflo.be
luc.deflo@gmail.com

DEFLO

Giftige vlinders

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

Voor Wim Verheije
Samen naar de top! Weet je 't nog? Bedankt, mijn vriend,
bedankt voor alles!

Dank aan mijn testlezers Guy Doms en Sam Helsen

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Luc Deflo

www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Eerste druk augustus 2013

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: © Jitka Saniova / Trevillion Images
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2850 7
D/2013/0034/308
NUR 330

De eis bemind te worden,
is de grootste aller arroganties.

FRIEDRICH NIETZSCHE

Eindelijk heb ik een titel voor mijn poëziebundel. Giftige vlinders wordt het. Ik heb lang gespeeld met de titel Buikvlinders, maar hoewel dat de boodschap nog kernachtiger verwoordt, heb ik die optie uiteindelijk overboord gegooid omdat het zo diarreeachtig klinkt, en *Vlinders in de buik*, nee, dat is nooit een echte kanshebber geweest vanwege te cliché.

Nu zijn vlinders van nature nooit giftig, toch niet in de zin dat ze een mens bijten of steken of zo, en niet dat ik een entomoloog of enig andere deskundige in de materie ben, maar ik *bén* hier wel al een tijdje. Langer dan een week ondertussen. Ingekapseld tussen vier muren. Internet behoort hier dan wel niet tot de privileges, toch kun je hier beperkt surfen op een intern circuit, naar Wikipedia bijvoorbeeld. Daar heb ik geleerd dat de enige uitzondering op de regel de vampiervlinder is, een Aziatische nachtvlinder die, zoals zijn naam suggereert, bloed van warmbloedige dieren drinkt. Veel minder bekend is dat ook dagvlinders, alle dagvlinders, verzot zijn op bloed maar gelukkig niet actief op zoek gaan naar de zoete lekkernij. Behalve als ze in je buik terechtkomen. Dan hebben ze geen keuze. Ze weten dat ze het avontuur niet zullen overleven maar vechten voor wat ze waard zijn, puur op instinct, zoals ieder van ons trouwens. Na een maand of zes gaan ze meestal toch dood, maar niet voordat ze onherstelbare schade hebben aangericht.

In het begin, en daarin ben ik wel een expert, word je het amper gewaar. Dat bloedzuigen, bedoel ik. Integendeel. Je voelt ze fladderen. Ze buitelen door je ingewanden. Botsen met hun zijdezachte vleugels overal tegenaan. Soms lijkt het of er pure honing in je hart wordt geïnjecteerd. De wereld rondom jou verandert in een blijde speeltuin, alsof je alles ziet door de ogen van een dolgelukkig kind. Een junk ben je, badend in die psychedelische kleurenpracht, met een verse dosis lsd in je bloedbaan. Een idioot die niet beseft dat er ook nog een morgen komt, of die dat niet wil beseffen. Het is heerlijk. Het voelt fantastisch. Je loopt op wolkjes. Je kunt er niet van slapen. Je wilt ook niet meer slapen.

Pas na zes maanden, soms minder, als de roes is uitgewerkt, besef je wat er echt is gebeurd. Ze hebben je niet geïnjecteerd. Ze hebben je leeggezogen. Je hart leeggezogen. En daarna je ingewanden ondergescheten.

Misschien had ik beter gekozen voor *Verdoemde vlinders*, maar dan was ik voorbijgegaan aan het feit dat hun uitwerpselen je hersenen vergiftigen. Vandaar.

Dat mijn verhaal slecht zou aflopen, dat kon om het even wie voorspellen. Het stond in de sterren geschreven. Alleen niet in de sterren die flonkerden aan mijn privéfirmament. Wát er echt is gebeurd, zal ik waarschijnlijk nooit te weten komen. Dat komt doordat Joni in shock is gegaan. Ze wordt in een kunstmatige coma gehouden. Meer nieuws heb ik voorlopig niet.

Joni is mijn dochter. Ze is vijftien. Van meisje naar vrouw. Een moeilijke periode voor een meisje. Ze is papa's kindje. Altijd geweest. Ik zie haar liever dan mezelf. Hoewel ik haar verwaarloosd heb de laatste tijd. Zoals ik ook Ghislaine heb verwaarloosd. Haar treft geen enkele schuld. Ik zou de schuld op de vlinders kunnen afschuiven. Gedeeltelijk althans. Tot op het moment dat ik het zeker wist. Dat het

nooit wat zou worden tussen ons. Toen heb ik de vlinders eigenhandig de nek omgedraaid.

Dus nee. Eerlijk duurt het langst. Laat me maar de volle verantwoordelijkheid nemen. Dan en alleen dan durf ik Ghislaine nog recht in de ogen te kijken. En mezelf.

Ghislaine is mijn echtgenote. Ze is consulente bij het Antwerpse OCMW. Ze heeft zowel straatschuimers als uitgeprocedeerde asielzoekers in portefeuille. Geen lachertje, die job van haar. Ooit heeft een van die lanterfanter, een lokale junkie, haar bedreigd met een mes omdat hij zijn zin niet kreeg. Ze heeft doodsangsten uitgestaan, die dag. Toch is ze de volgende ochtend gewoon weer aan het werk gegaan. Ze is geen truttebel, mijn vrouw. Ze is sociaal geëngageerd en ze heeft over alles een uitgesproken mening. Al is ze met de tijd wat zachter geworden. Gemoedelijker. Niet zozeer door het ouder worden – Ghislaine is drieënveertig ondertussen – maar door de geboorte van ons Joni en het ontwaken van haar moederinstinct.

De tijd gaat snel. We hebben Joni gekregen toen Ghislaine achtentwintig was en we het gevoel hadden dat we er klaar voor waren. Rijk genoeg. We kennen elkaar van op school, Ghislaine en ik. Van toen we zeventien waren. Dat is een hele lange tijd. Het schept een hechte band. Een intuïtief soort aanvoelen. Die diepe verbondenheid veeg je niet zomaar weg. Vandaar dat ik alles heb opgebiecht. Ik vond dat Ghislaine daar recht op had. Zeker nu mijn opties opgebruikt zijn. De kans bestaat dat we nooit meer in hetzelfde bed zullen slapen. Mijn advocaat is geen leuteraar. Hij zegt de dingen zoals ze zijn. En dat vind ik prima. Ik hoef niet op begrip te rekenen, zegt hij. Verzachtende omstandigheden zijn er niet, meneer Leboeuf. Dat zei hij. Hij heeft gelijk.

En zo komen we bij Henri 'Rik' Leboeuf, ik dus. Ik ben zelfstandig onderhoudstechnicus. Centrale verwarming is

mijn specialiteit. ‘Chauffagist’ in de volksmond. Ik ben geen schrijver of literair getalenteerd iemand en heb geen ambities in die zin, maar ik hou wel van poëzie. Daarom wil ik proberen om een gedichtenbundel te schrijven. Het moet een soort van levensles worden, met een ondertoon van ‘het kan jou ook overkomen’, maar dan zonder moraliserend te worden. De reden waarom ik die wil schrijven is dat ik, ondanks alles, nog steeds een groot verantwoordelijkheidsgevoel heb. Ik moet zorgen voor mijn gezin. Dat zit ingebakken in mijn genen. En die autobiografische gedichtenbundel is zowat het enige wat ik nu nog voor hen kan doen. Ook al moet ik daarvoor met de billen bloot.

Schrijven kan ik niet, maar dat neemt niet weg dat ik meer psychologisch doorzicht heb dan pakweg de doorsneearts. Ik ken mensen. Weet hoe ze zijn. Omdat ik bij hen thuis kom. Laat me zien waar je woont en ik zal je zeggen wie je bent. Noem het gerust beroepsmisvorming. Ik kies mijn klanten zorgvuldig uit. Of wat had je gedacht? Ze sluiten een onderhoudscontract af. Ze zijn tevreden over mijn werk. Ik lever ook nooit half werk. Ik ben een pietje-precies. Als het fout gaat, dan ligt dat aan het falen van het materiaal. Maar falen is geen optie. Daarom kies ik voor kwaliteitsmerken. Mijn vaste klanten begrijpen dat. Het vergt een grotere investering maar op termijn worden we er met zijn allen beter van. Mensen die rommel willen laten installeren moeten maar een andere chauffagist zoeken.

Dankzij mijn bestand vaste klanten kan ik ook aan de slag blijven als het bloedheet is en hoef ik niet als een duveltje-uit-een-doosje van hot naar her te rennen als de eerste vrieskou zich manifesteert. Want dan zijn ze daar. De anderen. The others. De radeloze massa. Dan stromen de telefoontjes binnen. Ik weet het al als ze me bellen. Ik hoor het aan hun stem. Een paar seconden volstaan.

Je hebt de bedrijfsleiders. De captains of industry. Beleidsmakers, de managers, de directeuren, lieden van het soort dat denkt dat ze onvervangbaar zijn. In die mate vergroeid met hun bedrijf en hun status binnen dat bedrijf dat ze geloven dat ze er ook na hun pensionering nog toe zullen doen. Ze leven in een cocon. Zijn het gewend om bevelen te geven. Om op hun wenken te worden bediend. Hen scheep ik onmiddellijk af. Onmiddellijk! Ze moeten leren dat de wereld niet om hun persoontje draait. Vaak, als ze al direct brutaal worden, hang ik gewoon op. Midden in een zin. Daarna ban ik hun nummer. Hoe je dat doet heb ik geleerd op het internet. Vroeger, toen ik nog een internetanalfabeet was. Maar dat is een ander verhaal. Ze bellen, maar komen niet binnen. Nooit meer. 't Is buigen of barsten.

Voorts heb je de echte rijken. Die zijn en blijven relaxed als ze bellen. Ook als je niet opneemt. Dan spreken ze een boodschap in die een, meestal handig gecamoufleerd, bevel impliceert. Ze denken dat met geld alles te koop is. Ze vragen je prijs en bieden je het dubbele als je dadelijk langskomt. Ook daar ga ik nooit op in. Behalve als ze tot mijn vaste klantenkring behoren. Want dat betekent dat ze door mij zijn geselecteerd. Ik heb hun geld niet nodig. En hun arrogantie nog veel minder. Ik verdien goed mijn brood. Ik ben mijn eigen baas. Niet dat ik een communist ben of een linkse rakker of zo, maar mensen moeten leren om hun beurt af te wachten. Anders gaat het grondig fout met deze maatschappij. Waarom dat zo is, weet ik niet meer, maar het stond in *De Standaard*. En ik geloof wat in *De Standaard* staat. Wat moet een mens anders nog geloven? Behalve de columns, dat is huilen met de pet op. Zeker als ze me in vage, verdoken bewoordingen proberen aan te wrijven dat ik een racist ben. Dat ik bepaalde categorieën van mensen uitsluit. Omdat ik niet meekraai van de pret als een gesluerde mos-

lima op een cruise een pakje chips gaat kopen aan de bar en samen met de andere ongesluisde toeristen ongedwongen de meeuwen voert en daarmee bewijst dat ze ook gewoon een mens van vlees en bloed is. Die logica ontgaat me. Ik ben een kleine zelfstandige. Ik ben praktisch ingesteld. Denk rechtdoor. Sluit ik zo'n gesluisde vrouw uit? Ik zou het niet weten. Dat soort vrouwen interesseert me zelfs niet. Ik denk eerlijk gezegd dat zo'n vrouw zichzelf buitenspel zet. Hoe kan ik iemand mijn vriendschap aanbieden als ik niet weet of die persoon mij onder haar sluier vierkant uitlacht of bittere tranen weent om mijn misère? Maar goed. Als ik slechts een vaag gemompel hoor in de telefoon, dan maak ik de lijn dood. Sluier op of sluier af. Tijd is geld.

Verder heb je de aandachtzoekers. Gescheiden vrouwen met kleine kinderen en zo. Die vertellen hun hele levensverhaal aan de telefoon. Meestal hang ik niet op. Soms zitten daar boeiende verhalen bij. Als ik een reparatie ga uitvoeren, eis ik wel cash in het handje. Zonder factuur. Als dat niet kan, dan hang ik meestal op. Ik ben geen filantroop. Maar hun nummer bannen doe ik niet. Een harte-loos beest ben ik evenmin. Dat soort mensen zoekt tenminste naar een oplossing. Een enkele keer ga ik toch. Hoewel ik vooraf weet dat ik waarschijnlijk naar mijn centen zal kunnen fluiten. Dat doe ik als de afstand niet te groot is, en, niet óf maar én, als de stem van de dame die opbelt me aanstaat.

De gescheiden vaders doe ik soms. Omdat ze moeilijker te detecteren zijn dan de gescheiden moeders. Tenminste aan de telefoon. Aan hun stemtimbre hoor je het niet. Ze schreeuwen niet om aandacht. Dat het om een gescheiden exemplaar gaat, merk je pas als je ter plaatse bent. Ze hebben geen nagel om aan hun gat te krabben, maar de parttime kinderen lopen er wel rond met luxueus speelgoed.

Alleenstaande mannen doe ik niet. Die moeten maar hout

gaan hakken. Ik zie geen bezwaar voor mijn handelwijze. Ik ben tenslotte ook maar een mens. Een man van vlees en bloed.

Niet dat ik een adonis ben. Of een geboren womanizer met dekhengstambities. Verre van zelfs. Ik ben lichtjes kaland en mijn strakke buik is een vage herinnering aan mijn puberteit, maar een varken in een vuile overall ben ik evenmin. Dat niet. Maar beweren dat het charisma letterlijk van me afspat, zou een grove leugen zijn. En ik wil niet meer liegen. Ik ben leeggelogen. Zoals ik ben leeggezogen. Maar goed. Ik wil niet afdwalen. Ik ben wie ik ben. Iedereen moet me maar nemen zoals ik ben. Ik doe geen enkele moeite om me beter voor te doen. Dat houdt geen mens vol. Toch vinden vrouwen me aantrekkelijk, althans sommige. Ik denk dat het met mijn ogen te maken heeft. Ik heb mooie ogen. Helderblauw. Ghislaine is ervoor gevallen. En Ghislaine is een mooie vrouw. Ook nu nog. Hoewel het bij de meeste vrouwen vanaf hun veertigste pijlsnel bergaf gaat. Dat is geen vooringenomenheid of mannenpraat. Dat is een biologisch gegeven.

Maar ik dwaal af. Daar draait het allemaal niet om. Integendeel. Het draait om hen. Om die vrouwen die opbellen.

Vrouwen zijn ijdel. Alle vrouwen. Zelfs als ze in paniek opbellen, hoor je of die vrouw er goed uitziet of juist heel gewoontjes. Je hoort het aan de manier waarop ze al dan niet je onverdeelde aandacht opeisen. Als ze beloftevol klinkt, ga ik. Af en toe. Uit nieuwsgierigheid. Geen mens kan ontsnappen aan de biologische wetten der natuur, helaas, want ik hou van mijn gezin. Het is een eeuwige strijd.

En is de cirkel dan rond, wat mijn klantenbestand betreft? Dat zou ik maar al te graag willen. Maar helaas, nee. Blijft over: de ergste soort. Die mag ik niet vergeten te vermelden.

Het zijn de vrienden. Hoewel. Vrienden? Ik heb er maar één. Ronny. Ronny is wijkagent. Hem ken ik al van op de lagere school. Bij hem ben ik nog nooit over de vloer geweest. Voor een barbecue, dat wel. Maar niet om zijn ketel te onderhouden. Of om zijn brander af te stellen. Nee, wat ik bedoel zijn de pseudovrienden, de vage kennissen. En de verdere en nog veel vagere kennissen. Hoe vager hoe schof-teriger. Stuk voor stuk opportunisten zijn het die schaamteloos proberen in te spelen op je gevoelens. Daar wens ik verder niet over uit te weiden. Daar gruw ik van.

‘Hoe hebt u haar eigenlijk leren kennen?’

Ik kijk de man aan. Hij is graatmager, werkelijk uitgemer-geld. Hij heeft een typische flikkensnor. Verzorgd. Zorg-vuldig getrimd. Er is aan gewerkt en over nagedacht. Het lijkt me een perfectionist. Iemand voor wie je maar beter op je hoede kunt zijn. Zeker als je aan de verkeerde kant van de tralies zit.

Tja. Hoe heb ik haar eigenlijk leren kennen? Gewoon. Ze heeft me opgebeld. Haar verwarming deed het niet. En of ik alsjeblieft een keertje wilde langskomen. Ze woonde vlakbij. Ik slaagde er niet in om een etiket op haar te kle-ven. Er was geen paniek in haar stem. Geen geldingsdrang. Geen schreeuw om aandacht. Geen jengелende koters op de achtergrond. Er was helemaal niets. Ze vroeg het gewoon. Beleefd. Informatief.

‘Gewoon’, zeg ik. ‘Haar verwarming was stuk.’

Ik woon in Antwerpen. In de Seefhoek. Een toffe volkse buurt waar wel vijftig verschillende nationaliteiten het met elkaar proberen te vinden. Er is af en toe een akkefietje, maar waar heb je dat niet? Hier en daar is wat leegstand. Verkrotting. En wat dan nog? Ik woon er graag. En Ghislaine en Joni ook. En dat is het enige wat telt.

Het was steen- en steenkoud die dag. Topweer voor iemand zoals ik. Ik herinner me nog dat ik heb staan kijken, aan de overkant van de straat. Ze woonde in de Kerkstraat nummer 69, een vervallen huis dat weinig goeds beloofde. De uitgemergelde gevel zat vol vochtvlekken. Op de tweede verdieping was een klein balkonnetje met een roestige balustrade en een afgeleefd dakkapelletje waarvan het raam leek op de patrijspoort van een schip. Een zinkend schip, welteverstaan.

Ikzelf woon in de Constitutiestraat nummer 66, op wandelafstand, tweehonderd zestig meter daarvandaan of ongeveer drie minuten lopen. In vogelvlucht wonen we dus amper honderd meter van elkaar.

Ik ben, ondanks mijn bange voorgevoelens, toch maar naar binnen gegaan. Ik heb mijn handschoenen uitgetrokken en heb mijn handen warm geblazen.

Het naamkaartje had ze eigenhandig geschreven, zag ik toen ik mijn leesbrilletje opzette. De brillenglazen besloe-

gen in één seconde. Ik moest ze oppoetsen. Zo koud was het die dag. De dag die ik nooit meer zal vergeten. *Ijsslinders*. Het had gekund.

Carina Misurata, stond er. In een sierlijk handschrift, bijna kalligrafisch. Het was de derde bel. De bovenste. Ze woonde in het zinkend schip.

De andere twee naamplaatjes waren vergeelde stukjes plastic. Ik twijfelde. Wist niet goed hoe dit verder moest. Het pand, duidelijk klaar voor de sloop, oogde leeg. Ik vermoedde dat Carina Misurata de enige bewoonster was. Maar helaas niet de eigenares. Het pand behoorde waarschijnlijk toe aan een van die huisjesmelkers waarvoor ik nooit werk. Ik weiger met minderwaardig materiaal aan de slag te gaan. Het gaat tenslotte om mensenlevens. Aftandse boilers in piepkleine badkamers, daar begin ik niet aan.

Ik belde en hoorde een zacht geruis. Een klik. Verder niets. Ik belde een tweede keer en probeerde door het beduimelde melkglas een glimp op te vangen van de hal. Halletjes zijn prima waardemeters. Ze geven vaak al een goed beeld van de verschrikkingen die je binnen te wachten staan. In de kelder, om precies te zijn. Ik weet die dingen. Ik ben het gewend om bij mensen thuis te komen. Een hal waar je tussen de rommel door moet laveren, daar pas ik voor. Ik bel zelfs niet aan. Dat heeft geen zin.

Ik belde nog een keer. Geen klik meer. Geen zacht geruis. Wat moest een mens daarvan denken?

Toen ik met mijn vingertoppen tegen het melkglas duwde, ging de deur tot mijn verbazing open. Half open, om precies te zijn. Op een kiertje. De hindernis bleek een verroest kinderfietsje met een afgebroken pedaal. Het lag omgekeerd op een stapel huisvuil. De rommel stapelde zich op tot bijna tegen het afgeschilferde plafond.

Carina Misurata was overduidelijk niet de enige bewoon-

ster, want ik hoorde gejengel van kinderen. Op de gelijkvloerse verdieping. Verderop. Achter die half stukgetrapte deur.

Ik zit al een aantal jaren in het vak. Eerst voor een baas en daarna voor de poen. Ik wist genoeg.

Toen ik me uit de voeten wilde maken, zag ik haar. Het beeld sneed mede adem af. Ook nu nog. Hoge hakken, glanzende blauwzwarte haren en daartussen een koket regenjasje in gebroken wit. Het stond haar beeldig. Ze knikte. En het is niet dat ik er een karikatuur van wil maken, maar ze knikte zoals alleen Aziaten dat kunnen. Serviel maar flegmatisch, met een zelfbewuste ondertoon. Haar ogen waren schuin ingeplant maar groot. Amandelvormig. Ze was van een adembenemende schoonheid. En ook al was ze niet meer piepjong, ik durfde erom te wedden dat ze nog al haar tanden had, een unicum in dat soort verwaarloosde panden.

Ik probeerde om niet te staren. Mijn ogen gingen instinctmatig op zoek naar de kelderdeur. Ik zag slechts rommel.

Ze bleef staan. Op de overloop. Ze wenkte me. Met een kort hoofdknikje en smalle, fragiele vingers. Roodgelakte nagels. Maar niet opdringerig. Niet van dat hoerige rood. Haar elegante pumps waren vooraan stijlvol opengewerkt. Ze had dezelfde nagellak op haar tenen. Donkerrood. Bijna aubergine. Het beeld plakt aan mijn hersenen.

Nog steeds.

Ik pakte mijn tas, schraapte mijn keel, ademde een keer diep in en uit en begon aan de beklimming van de trap, in het ongewisse waarom, want in dat soort panden bevindt de stokoude ketel met de nog veel oudere stookoliebrander zich altijd in de kelder. Ergens achteraan in de catacomben. Waar de petroleumgeur het sterkst is.

Ik voelde me vreemd. Licht in mijn hoofd. Dat herinner

ik me nog heel goed. Opgelaten. Alsof ik ten hemel steeg. Alsof ik er niet bij was. Alsof ik veel lichter was dan ik in werkelijkheid ben. Misschien was het dat diepe maar overbodige in- en uitademen. Misschien zijn ze zo naar binnen geglipt. Ik denk vaak dat het zo moet zijn gegaan. Ook nu nog. Ze waren er. Van in het begin. Niet agressief. Maar ze waren er wel.

Vlinders.

Ze liep met snelle pasjes langs de deur op de eerste verdieping, waarachter zich hoogstwaarschijnlijk een replica bevond van de gelijkvloerse verdieping. Ook hier ging het gejeengel van kinderen door merg en been. Een vrouwenstem schreeuwde iets. In het Spaans, denk ik.

Op de tweede verdieping stond de deur op een kier. De Aziatische glipte naar binnen.

Ik bleef staan en zette met een diepe zucht mijn tas op de grond. De boosdoener, een warmwaterboiler uit een andere eeuw, stond pal voor mijn neus. Tegen de muur. In de hoek, waardoor de deur van haar flat maar voor driekwart meer kon worden geopend.

Welke idioot zet hier nu een boiler? Het was de eerste spontane gedachte die door mijn hoofd ging. Onder het lekkende temperatuur- en drukventiel – altijd een slecht voorteken – stond een emmer met roestbruin water.

Hier begin ik niet aan, was de tweede gedachte die me spontaan te binnen schoot. Dat ding, ook de montage, was overduidelijk kunst- en vliegwerk, was een potentiële bom. En dat zeg ik niet om op te scheppen. Ik ken mijn vak.

Alle ingrediënten waren aanwezig. Een slecht functionerend druk- en temperatuurventiel en een rotte afvoerpijp, bovendien van een veel te kleine diameter om de eventuele overdruk op te vangen. Zulke dingen ziet een vakman in één oogopslag. Het enige ontbrekende element om de

explosieve cocktail te vervolledigen is de thermostaat. Als die faalt, waardoor de temperatuur continu blijft stijgen, dan wacht het inferno, want water dat wordt opgewarmd zet uit. Als de thermostaat de temperatuur constant op ongeveer honderdtwintig graden houdt, de aanbevolen temperatuur om een behoorlijk rendement te halen en tevens te voorkomen dat er per ongeluk kokend water uit de kraan of de douchekop zou komen, dan is er geen probleem, want dat kleine beetje extra volume vloeit terug naar de straat via de hoofdleiding. Maar als die thermostaat faalt en het water de kritieke grens overschrijdt, dan verandert datzelfde water in stoom, die zeventienhonderd keer het volume van water heeft. En dan... tja. Ik moet er geen tekening bij maken, zeker.

Huisjesmelkers hebben er lak aan en huurders hebben er vaak geen flauw benul van wat een exploderende boiler kan aanrichten. Dat ding is als een raket. Hij gaat dwars door het dak.

‘Meneer?’

Ik keek op. Zuchtte. Ik was op zoek naar woorden. Hoe kon ik haar aan het verstand brengen dat ik het als vakman deontologisch niet verantwoord vond om aan dit vehikel te beginnen prutsen?

‘Kom maar’, zei ze en haar glimlachende snoet verdween.

Ik pakte mijn tas en ging naar binnen. Haar flat rook naar viooltjes en was kraaknet. Er stond een sofa. Een eenvoudige boekenplank. Strak en functioneel. Geen jengelende koters die de boel op stelten zetten. Reisboeken, een boek over esoterie, een taalgids. Zeg me welke boeken je leest en ik zal je vertellen wie je bent. Ik weet dat soort dingen. Ik zie hoe mensen leven. Ik ben geen vriend of collega of familielid. Als ik mijn opwachting maak, beginnen ze niet in zeven haasten te poetsen of op te ruimen. Ik zie de mesthoop zoals hij is.

Rechts was een kleine open keuken. Ook kraaknet. En koud. Het was ijsig koud in haar kleine duplexflatje.

Ze liep de trap op. Naar de mezzanine. Ik ging haar achterna. Op de automatische piloot. Er stond een tweepersonsbed. Een computer met een harde houten stoel ervoor. Zoals je ze vroeger in volkscafés aantrof. Op de grond een platte designweegschaal, helemaal van glas.

De warmeluchtblazer was een Toolland Fan Heater. Een TC 78020, zo te zien tweedehands gekocht want het witte plastic was vergeeld. Het ding, dat elektriciteit vreet, vloekte met de rest van de nette kamer.

‘Hij doet het niet meer’, zei ze. In perfect Nederlands. Dat verbaasde me. In die mate zelfs dat ik vermoed dat mijn mond openging en weer dicht. Veel te laat weer dicht.

‘Euh. Mevrouw... Ik doe loodgieterij en onderhoud van centrale verwarming. Geen warmeluchtblazers’, zei ik.

Er gleed een schaduw over haar gezicht. Heel even, zoals een wolk die voorbij de zon trekt. Daarna glimlachte ze. Vaag. Berustend. Maar ook begrijpend. Alsof ze dat antwoord wel had verwacht.

Ik liep naar het ding toe en rook nog voor ik knielde wat het probleem was. De motor was simpelweg verbrand. Ze mocht eigenlijk van geluk spreken dat het prul niet in de fik was gevlogen.

‘Motor verbrand. Ik vrees dat je een nieuwe zult moeten kopen, mevrouw... hmm...’

‘Carina’, zei ze en ze stak haar hand uit. ‘Carina Misurata. Excuseer voor het ongemak. Ik wist het niet.’

‘Wat wist u niet?’

‘Dat u niet in warmeluchtblazers doet.’

Ik drukte de fragiele hand. Een koude hand. Ik wilde nog iets zeggen, maar ze was al weg. Ze daalde de trap af. Ik ging haar achterna. Op de lage kast van Ikea op de overloop

stond een hele rij peperdure pumps. Minstens twaalf paar. Ze wachtte op me bij de deur. Met de klink in haar hand. Ze huiverde, maar probeerde het te maskeren en glimlachte.

‘Hoeveel moet ik u betalen?’

‘Niks. Ik heb niks gedaan.’

‘Weet u het zeker?’

‘Ja.’

‘Bedankt, dan’, zei ze en ze maakte een uitnodigend gebaar naar beneden. ‘U vindt het wel. De deur beneden is stuk.’

Ik knikte en daalde als een zombie de trap af. Het gekrijs van die Spaanstalige koters ging door merg en been, maar het deerde me niet, alsof ik immuun was voor dat soort hinder.

Ik liep naar buiten, al bleef de gebruikelijke opluchting dit keer achterwege. De vlinders, denk ik. Toen al.

Vijftien minuten later scharrelde ik als een bezetene rond in mijn rommelkelder. Ik wist dat ik er nog ergens eentje op voorraad had.

Nog eens vijftien minuten later belde ik haar op en een halfuur later was de klus geklaard. Het ding werkte. En wat belangrijker was: deze motor sloeg tenminste af als hij oververhit raakte.

‘Bedankt. Hoeveel moet ik u betalen?’

‘Laat maar’, zei ik. Ze keek me met grote ogen aan. Ze was het duidelijk niet gewend om gunsten te ontvangen. ‘Het is een tweedehandse. Ik heb dat ding toch niet meer nodig. Maar wees gerust, hij is een pak veiliger dan het toestel dat u tot nu toe gebruikte.’

‘Dat wil ik niet’, zei ze.

‘Wat wilt u niet?’

‘Ik wil niet dat u gratis werkt. U moet ook voor uw gezin zorgen.’

Ik wist even echt niet wat te zeggen. Viel mijn mond weer open? Ik weet het niet meer. Ik wilde naar buiten lopen, maar ze ging in de deuropening staan. Onverzettelijk, ondanks haar frêle lichaamsbouw.

‘Twintig euro’, zei ik. ‘Twintig is goed.’

Ze glimlachte en duwde twee biljetten in mijn hand.

‘Bedankt’, zei ik, maar ik bleef staan. Het was een biljet van twintig en een biljet van vijf.

Toen ze mijn verbazing zag, lachte ze voor het eerst. Het was een lach die ik niet kan beschrijven. Gewoon omdat mijn woordenschat te beperkt is. Maar wat ik wel weet is dat hij mijn hart verwarmde. Dat wel. Zeer zeker. Ik stond daar maar. Vastgevroren aan de grond.

‘Goede mensen verdienen een fooi’, zei ze. Meer niet.

Ik ben ervandoor gegaan. Waren het de vlinders, alweer, ik weet het niet. Ik kreeg geen woord meer door mijn strot.

Ik ben nog een tijdje naar die potentiële bom blijven staren. De naam boiler onwaardig.

Moeilijk is het niet. Je zet de powerknop af en sluit de watertoevoer af. Safety first. Belangrijk in mijn beroep, want als zelfstandige sta je in voor jezelf. Le malade imaginaire, het behoort niet tot ons repertorium.

Maar goed. Toevoerleidingen afkoppelen. Bovenplaat eraf, waardoor je bij de isolatie kunt. Isolatie verwijderen en het naakte metaal van de tank aanvallen met een grote spijker, liefst aan de basis van een van de verbindingstukken. Een paar flinke tikken met een hamer moeten volstaan, waardoor het is alsof de lasnaad de geest geeft. Een absoluut geloofwaardig faalscenario voor een overjarige boiler.

Dan gaan we over tot fase twee. Toevoerleidingen opnieuw aankoppelen. Watertoevoer openen. Lekt de tank?

Ja?

Oké.

Tijd voor de laatste stap. Fase drie. De camouflage. Water af. Een paar druppels bleekmiddel op het nieuw gefabriceerde lek, waardoor het metaal sneller gaat roesten en het lijkt alsof het gaat om een oud lek. Uurtje wachten. Watertoevoer opnieuw openen en klaar.

Het duurt dan nog een dag of twee voordat de isolatie is verzadigd met water en er daadwerkelijk water op de vloer begint te druppelen.

Maak ik me schuldig aan dat soort praktijken? Uiteraard. Doe ik het om mensen te bedriegen en hun een nieuwe boiler aan te smeren? Uiteraard niet.

De enige reden waarom ik af en toe dergelijke praktijken hanteer, is om een huisjesmelker ertoe te dwingen de veiligheid van zijn huurders te garanderen. Meer is het niet.

Heb ik de boiler van Carina Misurata's huisbaas gesaboteerd?

Nee.

Ik ben naar beneden gelopen. Met mijn kop in de ijzig koude wolken en een kamerbrede glimlach op mijn gezicht.

Ik heb heel lang op mijn terras gezeten, die avond. Het was een koude maar mooie avond. Er was geen wolkje aan de lucht. Dat herinner ik me nog. Ik heb naar de sterren zitten staren. Met een pintje en een nootje binnen handbereik. Toen ik uiteindelijk naar boven ben gegaan, was dat met het vaste voornemen om heel hard aan haar te denken, want als je ergens heel hard aan denkt dan gebeurt dat meestal ook.

Dan is het echt!

‘Ik maak haar kapot, en nu citeer ik uw boezemvriend Ronny Geerts, ik maak haar met de grond gelijk, Ronny!’ zegt de graatmagere flik en zijn stekende ogen zoeken de mijne.

Ik haal mijn schouders op. Good old Ronny, denk ik. Een fantastische kerel, maar je mag hem niet onder druk zetten.

‘Meneer Leboeuf? Is dat wat u gezegd hebt?’

Ik haal mijn schouders weer op en zucht. We gaan samen squashen, Ronny en ik. Dat is al jaren vaste prik. Ik vraag me af of er in de cafetaria van de sporthal een videocamera hangt. Ik weet het niet. Het doet er ook niet meer toe.

‘Zou kunnen. Ik weet het niet meer. Er is zoveel gezegd.’

‘Goed’, zegt de flik met de snor. ‘Laten we alles nog één keer overdoen. Vanaf het begin.’

Ik kijk loom op. Ik heb stekende hoofdpijn. Zit hier al uren. Ik heb bekend en nu ben ik klaar om mijn straf in ontvangst te nemen. Maar blijkbaar geloven ze me niet. Ik vraag me af waarom. Alle ingrediënten zijn toch aanwezig? Er is een wapen, een dader en een motief.

De flik schuift een vel papier naar me toe. Ik moet me beheersen om niet te lachen als ik het zie.

From: Rik.arents@gmail.com

To: Misuka38@gmail.com

Subject: herstelling

Dag Carina,

Gewoon om eens te informeren of alles nog naar behoren werkt zodat je niet in de kou hoeft te zitten ☺

Ik ben het! Je chauffagist, en ik heb je toegevoegd aan mijn klantenbestand. Als er een probleem is mail of bel me maar! Je weet me te vinden ☺ ☺ ☺

Groetjes,

Rik

‘Hebt u die mail geschreven, meneer Leboeuf?’

Ik knik bevestigend. Ontkennen heeft geen zin. Ze hebben het originele IP-adres van mijn computer. Op dat moment was ik nog geen halve hacker. De gedachte ontlokt me een zure glimlach. De flik frons. Hij kan mijn binnenpretjes niet appreciëren.

‘Waarom eigenlijk?’ vraagt hij nors.

‘Gewoon. Ik verzorg mijn klanten.’

‘Hebt u de gewoonte om een vals e-mailadres te gebruiken om uw klanten te mailen?’

‘Nee. Meestal niet. Soms wel. Als het iemand is van wie ik af wil.’

‘En wilde u van Carina Misurata af?’

‘Nee.’

Stilte kan verschillende gedaanten aannemen. Deze keer is ze een psychopaat. Ze heeft haar handen rond mijn keel en knijpt.

‘Hoe kwam u eigenlijk aan haar e-mailadres, meneer Leboeuf?’

‘Ik heb haar een sms gestuurd. ’s Nachts.’

‘’s Nachts? Waarom ’s nachts?’

‘Ik drink elke dag nog een glas bier op mijn terras. Een lekkere Affligem. Om te ontstressen na een lange werkdag.’

‘Winter en zomer?’

‘Ja.’

‘Hmmm’, zegt de flik en hij noteert stiekem iets achter zijn hand. Hij gelooft me niet. Zoveel is duidelijk. Zijn ogen staan koud als hij me aankijkt. ‘Hoe komt het dat we dat sms’je niet teruggevonden hebben in uw gsm, meneer Leboeuf?’

‘Omdat ik het heb verstuurd met een andere gsm.’

‘Andere gsm?’

‘Ja. Zo’n Pay&Go-ding. Prepaid, weet je wel.’

‘En waar is dat Pay&Go-ding dan?’

‘Ik heb die prepaid-gsm vernietigd.’

De flik noteert naarstig in zijn schriftje.

‘Maar doe geen moeite. Ik ben chauffagist. Het ding is in rook opgegaan.’

De man vindt het geen goede grap. Jammer. Zo jong nog en toch al zo verzuurd.

‘Wanneer hebt u dat Pay&Go-ding gekocht?’

‘Dezelfde dag nog.’

‘Waar?’

‘Vlaktbij. In de Carrefour. Toen ik voor het sluitingsuur gauw nog wat boodschappen ging doen.’

‘Hmm. En dezelfde nacht hebt u per sms haar e-mail-adres gevraagd?’

‘Ja.’

‘En dat heeft ze gegeven?’

‘Nee. Ik heb geen antwoord gekregen. Niet die nacht.’

‘Dan blijft mijn vraag dezelfde, meneer Leboeuf. Hoe kon u de volgende ochtend deze e-mail versturen?’ vraagt

de flik en hij trekt het blad met een nijdig rukje weg.

‘De volgende ochtend stak haar visitekaartje in mijn brievenbus’, zeg ik.

Daar kijkt hij van op. Met deze onverwachte plotwending had hij niet gerekend. Ik ook niet trouwens.

‘En hoe kende Carina Misurata uw adres?’

‘Dat weet ik niet. Ik vermoed dat ze door het raam heeft gekeken.’

‘Door het raam gekeken, meneer Leboeuf?’

‘Toen ik bij haar ben weggereden, denk ik. Mijn adres staat op mijn camionette.’

Hij kucht achter zijn hand. Het doet me vermoeden dat het zijn manier is om dit onderwerp af te sluiten. Het werd zowat tijd. Hij slaat zijn map open en duwt opnieuw een stuk papier onder mijn neus. Een bundeltje deze keer.

From: Misuka38@gmail.com

To: Rik.arents@gmail.com

Subject: Re: herstelling

Geachte heer Arents,

Ik sluit mijn ogen en zucht. Ik weet genoeg. Ik duw de bundel in zijn richting. Ik ben doodop. Hoe hij er de hand op heeft kunnen leggen, Joost mag het weten. Ik heb hen schromelijk onderschat. De flikken zijn veel slimmer dan ik dacht. Wie weet waar ze nog meer mee komen aandraven.

Het maakt niet uit. Ik heb bekend en ik blijf bij mijn versie. Ik ga vechten voor mijn gelijk. Maar niet vandaag. Mijn kaars is uit.

‘Luister. Ik ben moe. Ik heb hoofdpijn. Ik...’

‘Goed. Ik ook. Wij allemaal’, zegt de flik kurkdroog. Hij schuift de bundel weer naar me toe en maakt een draai-

ende beweging met zijn wijsvinger. Beetje cowboyachtig allemaal. 'Neemt u dit allemaal nog een keer rustig door, meneer Leboeuf. We komen er morgen op terug. En welterusten.'

De flik zucht en draait aan een knopje. Ik vermoed dat ik word gefilmd. Ik hijs me overeind.

'Meneer Leboeuf, nog een vraagje', zegt de flik.

Ik zucht en knik.

'Tijdens het douchen krijg ik steeds wisselende temperaturen', zegt de flik. Hij staart naar zijn vingers.

'Boiler of cv?' vraag ik.

'Boiler.'

'Kalkaanslag?'

De flik schudt nee en in dat gebaar zit zoveel wanhoop dat het meteen duidelijk is dat hij in zijn eentje al heel wat heeft afgeknoid.

'Je moet de kraan steeds verder opendraaien voordat de boiler aanslaat', zeg ik zelfbewust.

'Ja. Nu u het zegt. Ja', zegt de flik en zijn ogen lichten op als hij me aankijkt.

'Hoe oud is uw boiler?'

'Goh. Zeker tien jaar. Zeker. Als het er geen twintig zijn.'

'Hmm. Niet aan twifelen dan. Scheur in het membraan.'

'Scheur in het membraan', aapt de flik mij na. 'En kan ik dat zelf...?'

'Tuurlijk. Fluitje van een cent. Merk?'

'Vaillant.'

Ik sluit mijn ogen. Vaillant van meer dan tien jaar oud.

'Het membraan zit tussen het menggedeelte en het brandgedeelte. Boven het menggedeelte zie je een grote moer. Dat is de gastoevoer. Moer losdraaien en membraan vervangen. Kost je maximaal vijf euro. Niet vergeten om eerst de gastoevoer dicht te draaien.'

‘Dank u wel’, zegt de flik en er staat oprechte dankbaarheid in zijn ogen.

‘Graag gedaan.’

From: Misuka38@gmail.com

To: Rik.arents@gmail.com

Subject: Re: herstelling

Geachte heer Arents,

Hartelijk dank voor alles. Ben blij dat er nog eerlijke en correcte mensen rondlopen op deze wereld.

Groetjes,

Carina

Ps Finally it is... lekker warm hier ☺

From: Rik.arents@gmail.com

To: Misuka38@gmail.com

Subject: Re: herstelling

Hey Carina,

Om heel eerlijk te zijn... Ik hoop dat die motor het gauw begeeft. hahaha

Gewoon uit interesse. Vergeef me mijn onbeschoftheid...

maar waar kom jij eigenlijk vandaan? Ben je in België voor vakantie?

Groetjes,

PS zeg maar... Rik

Ik zucht en sla het blad om. Ik weet het wel. Het waren de vlinders. Maar toch. Hoe doorzichtig is dit. Hoe kinderachtig kan een mens zijn of worden. Maar ik moet verder lezen. Door de zure appel bijten. Al was het maar om hier bij de volgende ronde snel en efficiënt doorheen te komen. God, wat zullen die flikken in hun vuistje gelachen hebben. Ik voel me verdomme zelf een voyeur. Hopelijk krijgt mijn vrouw dit niet te zien.

From: Misuka38@gmail.com

To: Rik.arents@gmail.com

Beste Rik,

Nee, ik ben niet met vakantie. Ik woon al tien jaar in Antwerpen. Ik ben van Thailand. Phuket.

Groetjes,

Carina

From: Rik.arents@gmail.com

To: Misuka38@gmail.com

Lieve Carina,

Oei. Dan voel je je vast vaak eenzaam. Zonder je familie, bedoel ik. Je woont dus al tien jaar om de hoek. En toch hebben we elkaar nooit eerder ontmoet. Amazing? Niet?

Groetjes,

Rik

(Ps Heb je een Facebook profiel?)

From: Misuka38@gmail.com

To: Rik.arents@gmail.com

Dag Rik,

Kamisura@facebook.net

Sweet dreams,

Carina

Die nacht heb ik amper drie uur geslapen. Dat herinner ik me nog. De volgende ochtend heb ik mijn eerste afspraak gemist. Iets wat me zelden of nooit overkomt. Tenzij er sprake is van overmacht natuurlijk.

Het was ver na middernacht toen ik mijn pc opnieuw heb aangezet. Ghislaine sliep. Maar mijn echtgenote gaat altijd met de kippen op stok. Dat is een van de redenen waarom ze er zo goed uitziet.

Ik werd onmiddellijk geaccepteerd toen ik de Facebook-uitnodiging verstuurde. Dat verbaasde me want het was,

geloof ik, toch al halfdrie. Ik heb nog twee uur naar Carina's foto's gekeken. Persoonlijke informatie was er niet te vinden. Zelfs geen lijst met vrienden. Althans niet zichtbaar. Alleen een aantal boodschappen. Vaak mooie spreuken en bespiegelingen. Filosofische levenswijsheden. Daar was ik toen behoorlijk van onder de indruk. Al had ik er op dat moment geen oog voor. Ik had alleen nog oog voor haar.

From: Rik.arents@gmail.com

To: Misuka38@gmail.com

Lieve Carina,

Bedankt! Ik heb me verslapen... te lang naar jouw foto's gekeken ☺ Mijn ogen doen er nog pijn van. WOW!

Liefs,

Rik

Ps Jouw vriend is een gelukkig man ☺

Ik heb die ochtend ook al mijn andere afspraken afgebeeld en heb uren zitten wachten voor de pc. Ik heb Ghislaine wijsgemaakt dat ik mijn boekhouding moest bijwerken. Ik heb geen antwoord gekregen van Carina. Of wel. Maar pas veel later. Toen ik al weer thuis was na een drukke dag.

From: Misuka38@gmail.com

To: Rik.arents@gmail.com

Goedemorgen Rik,

Jij ook bedankt. Je hebt een prachtige family! En veel leuke vrienden. Hopefully was je niet te moe vanmorgen.

Carina

Ps. Ik heb geen vriend.

Toen, op dat moment, ben ik gek geworden. Ik heb zelfs stilletjes zitten huilen achter mijn pc. Van pure ontroering. Ze was niet alleen een bloedmooie vrouw maar ze was ook een goede vrouw. Ik wist geen raad meer met mijn gevoelens. En ik weet dat het voorbarig was, maar ik heb er alles gewoon uitgeflapt. Alles wat de vlinders mij dicteerden. Letterlijk.

From: Rik.arents@gmail.com

To: Misuka38@gmail.com

Lieve Carina,

Laat me wat meer vertellen over mezelf... ik wil niet rond de pot draaien en ga zeker niet beginnen te liegen... daar wordt niemand beter van... Ja, Carina, zoals je hebt gezien op Facebook, ik ben getrouwd. Maar betekent dat daarom dat ik niet alles uit het leven mag halen wat erin zit? Ik denk van wel. Ik denk dat ik het recht heb, net zoals iedereen trouwens, om nieuwe interessante mensen te ontmoeten. Ik ben zelfstandig, dus vrijgevochten, en heb hard gewerkt voor wat ik in het leven heb bereikt. Ik maak me vrij wanneer IK dat wil. Ik schrijf je niet omdat ik geïnteresseerd ben in een vluggertje. Hell no! Mocht dat zo zijn dan zou ik geen contact zoeken met een klassevrouw zoals jij. Ik wil echt heel graag in contact blijven met jou. En ik hoop dat we mekaar nog een keer kunnen ontmoeten. Ook als het minder koud is ☺

Zo, lieve Carina. Dat was het. Als ik geen antwoord meer krijg, dan begrijp ik waarom en dan heb ik daar alle begrip voor. Maar eerlijkheid duurt het langst.

Kus

Rik

Ik heb gewacht. Met dichtgeknepen billen. Twee dagen.
Afzien. Daarna kwam de ontlading.

From: Misuka38@gmail.com

To: Rik.arents@gmail.com

Beste Rik,

Nice to hear from u. En wow, je had me goed te pakken door zo eerlijk te zijn. Doesn't happen too often in vrijgezellenworld. U have to squeeze the truth out hahaha... Wel, ja, ik denk dat iedereen het recht heeft om zijn leven te leven 'to the fullest' want het leven is al zo kort. Carpe diem quam minimum credula postero!

Ikzelf wil ook nieuwe mensen ontmoeten, maar ik ben niet op zoek naar iets 'serious' coz I am still recovering from my divorce. Pijnlijk, maar ik ben er bijna. En nieuwe 'echte' vrienden ontmoeten zou zeker helpen. Dat is me, until now, niet gelukt. Coz most men see you like een object, een exotisch snoepje. De fullfilment van hun secret fantasy. Well, dat gevoel heb ik soms. Maar jij lijkt een integer mens, dus ja, why not stay in touch with u. Ik zal wel moeten als de heating cracks ☺ Do I make any sense here?

Pleasant dreams!!!!

Carina

PS Ben je geboren in Vlaanderen? Parents still alive?

From: Rik.arents@gmail.com

To: Misuka38@gmail.com

Lieve Carina,

Je mail... makes a lot of sense! Om heel eerlijk te zijn... ik zat er op te wachten. Hij maakt deze zonnige dag nog zonniger ☺ Maar laat me antwoorden op jouw vragen. Ja. Mijn ouders en familie zijn van Vlaanderen. Mijn twee broers wonen ook in Antwerpen. Mijn moeder is er helaas niet meer. Ze is gestorven toen ik zeven was. Ik ben opgevoed door mijn grootmoeder.

De vrouw van mijn leven ☺

Ik begrijp dat je je soms eenzaam voelt. Zo helemaal alleen. Moeilijk... Hoe ben je eigenlijk in Antwerpen terechtgekomen? Ik veronderstel dat het met je beroep te maken heeft? Wat doe jij eigenlijk om je brood te verdienen? Oh my... zoveel vragen ☺ Je hoeft niet op alle vragen te antwoorden. Kies er maar de vragen uit die je de moeite waard vindt... okay ☺ Ik wil niet klinken zoals een detective of zo...lol ... ☺

Je hebt het ook over het moeilijke verwerkingsproces van je echtscheiding. Ik hoop dat hij je geen pijn heeft gedaan. Dat hoop ik echt. Misschien kunnen we er een keer over praten some (hopefully sunny) day.

Ik zou het geweldig vinden om een avond met jou door te brengen in mijn geheime tuintje. Samen naar de sterren kijken (als het niet regent tenminste) hahaha... Ach, we kunnen naar binnen gaan dan en de regen tegen de ruiten zien kletteren. Nu is het nogal hectisch... mijn agenda, bedoel ik. Maar volgende week kunnen we elkaar ontmoeten. Als je daar zin in hebt natuurlijk. Misschien kan je me een blik gunnen in jouw agenda? Feit is... in de volgende twee weken ga ik eindelijk eens een beetje tijd hebben voor mezelf want mijn vrouw gaat naar Frankrijk om haar broer te bezoeken. In mijn vrije tijd ga ik naar Zeeland. Zeker weten. Om tot rust te komen. Ben je al

ooit in Zeeland geweest? Het is er niet zo mooi als de tropische stranden in jouw land maar het is authentiek, ruig en heel rustig. Niet te veel mensen daar. Zeker niet in deze tijd van het jaar. Het lijkt dan of de zee en het strand van jou zijn... als je de geheime plekjes kent natuurlijk ;-)

Je kunt er zelfs oesters rapen en ze ter plekke opeten. Hou je van oesters? Oh my... veel vragen... Sorry daarvoor. Ik wil alleen dat je weet dat ik lach... ja nu... zie je het ☺

Jouw beurt!

Rik

xxx

From: Misuka38@gmail.com

To: Rik.arents@gmail.com

Goede avond Rik,

Am happy to find ur mail ;-) Hoe was jouw day? Busy probably. Mijn dag (red cheeks) was relax. Deze oude dame has spent her afternoon in het park. Al lezend. Om mijn rusty brain te doen werken ☺ en te genieten van de warmte (finally) van de zon op mijn huid. Het was hectic in het park. Dit weer heeft een positief effect op mensen. Het park was vol laughter en vreugde. Ik ben dus zoals een gelukkige oude vrijster naar huis gegaan lolz!

Am sorry for je mama. Zoiets maakt me sad. Maar is goed dat je granny goed voor jou heeft gezorgd. I wish dat ook ik had grown up in such good family toen ik jonger was. Ik en mijn broers en zussen had to struggle to survive en had to take care of ourselves omdat mijn vader ver van huis werkte en mijn moeder altijd weg was. Ik praat nog weinig met haar maar ik respecteer haar wel en ik hou van haar want ze is en

blijft mijn moeder. Maar ik heb een veel betere relation met mijn vader, op wie ik trots ben, can u believe that? Oh well, nu word ik melancholic en homesick en denk ik nog meer aan thuis ;-)

Veel vrienden heb ik hier niet, nee. Ja. Vier. Landgenoten. Zo kan ik af en toe mijn mother tongue spreken als we elkaar ontmoeten. En dat heeft een mens nodig. Af en toe.

Ik ben mijn hart gevolgd. That is how I came here. Ik was married for almost drie jaar, but well, de dingen gaan niet altijd zoals we denken or wished for en na mijn divorce, zowat drie maanden geleden nu, gaat het leven gewoon door. Ik ben niet bitter en cherish alleen de good days. Coz yes, die waren er ook en it's better to have loved and to loose dan to never have loved at all! We zijn ook nog steeds 'on speaking terms' en ik ben hem dankbaar want hij helpt me, ook al heeft hij het zelf moeilijk in zijn eigen struggle for survival. Hij is simply een goed mens. Daarom appreciate en respecteer ik hem nog steeds. Soms voel ik me eenzaam, ja, want het is niet easy to be accepted in dit land. Zeker more difficult dan ik had gedacht. En ja, ik heb problemen om a job te vinden maar ik doe mijn best. Crossing my fingers... dat ik op een zonnige dag een keer iets anders ga horen dan... we'll call u ☺

Well, ik ben simply happy met wat ik heb. But this doesn't answer ur question of course ;-)

Well, ik bevind me momenteel in een emotional rollercoaster en ik doe hard mijn best not to go overboard en ik ben niet trots op wat ik doe maar ik wil er ook niet over liegen. Ik have to make a living met de limited middelen die ik heb. Okay, don't be shocked, ik ben niet de klassevrouw that you have in mind... ik ben gewoon een van die vrouwen that tries to survive behind a webcam op een online site for adults. Rottig, ik weet het, maar for now ik heb geen andere keuze. Mocht ik hier geboren zijn, dan was het wellicht easier to 'melt in' in the labour market maar het is wat het is.

Zo. Nu heb je mijn story gehoord. En mocht je nog meer willen weten over mijn 'crappy life' hahahah en chit chatten en kijken en samen wat tijd doorbrengen, dan ja, that would be great. Maar als je dat niet wil, dan is het ook goed natuurlijk. No harm done! Ik werk most of the time in de weekends in mijn 'crappy' flatje hahahaha... en van next donderdag tot zaterdag ga ik naar Italy met mijn Thaise vrienden to celebrate my birthday. En nee, ik ben nog nooit in Zeeland geweest. Zijn daar echt empty plekjes waar een mens can find himself?

Talking of oesters, eating them met je voeten (maak daar maar boots van ;-) in het water, it seems like a terrific experience, en of ik van oesters hou? I have grown up with them! Ik zie ze nog, mijn uncles, oesters eten met een fles gin in close reach...hahaha...

Have u ever been with an Asiatic woman?

Sweet dreams...later on!!!

warmest regards,

Carina

Ik ga heel eerlijk zijn. Hoe pijnlijk het vandaag ook is. Ik heb geen gat in de lucht gesprongen na het lezen van die brief maar een gat in de ozonlaag!

Ik blader door de bundel. Dit is niet echt relevant.

Deze is wel grappig. Ik begin mijn mail met 'Subject: disappointed!!!'

Daar is ze toen van geschrokken. Dat heeft ze later toegegeven. Omdat ze dacht dat ik ontgoocheld was over het feit dat ze een camgirl was.

En hier. Ja. Dat was toen ze op stap is gegaan met vrienden. Ze is dronken thuisgekomen, die nacht. Ze was duizelig en heeft niet kunnen werken.

Ik was bang toen, jaloers, ja, toegegeven, blij dat ze thuis was.

En hier, wat is dit?

Hmm. Hier pak ik de draad maar weer op want hier werd het tricky.

From: Misuka38@gmail.com

To: Rik.arents@gmail.com

Good morning Rik,

My head is spinning! Terrible headache. Damn. En ik wilde nog wat werken maar ik ga een paracetamol slikken en dan, hit the sack. Ik heb een propositie. Als je akkoord gaat of course. Kan ik niet op dinsdag komen? So I don't have to worry en dan kan ik volop genieten van dat great moment met jou. Should I have een glas te veel op ☺ Begrijp je. Is dat oké? For now I am gonna drown myself in a giant glas water. haha. Zoete dromen. Ik hoor nog steeds ur voice in mijn oor when u called me en despite mijn bouncing head ga ik naar bed with a giant smile on my face. ☺
big big hugs,

Carina

From: Rik.arents@gmail.com

To: Misuka38@gmail.com

Good morning Carina,

Ay poor baby... wel één ding is zeker... we gaan er zorg voor dragen dat je niet dronken wordt...LOL Ik wil je verjaardagstrip naar Italië niet ruïneren... ☺

Maak je geen zorgen, lieve Carina, ik zal alcoholvrije drank kopen ook én... ik zal je in het oog houden ☺

Carina... dinsdag zou fantastisch zijn (ik kan niet wachten om je opnieuw te ontmoeten) maar er is een klein probleempje... mijn vrouw en dochter vertrekken op woensdagochtend ☺ en ik zou ons kleine feestje toch liever privé houden LOL

Wel... ik heb het gevoel dat ik je een beetje te veel gepusht heb... mijn excuses daarvoor. ... je hebt die trip tenslotte lang geleden gepland en met vrienden die je al jaren kent... wie ben ik om die plannen te dwarsbomen!!!

Enfin, weet dat je welkom bent woensdag (met of zonder bagage) en ik zou het fantastisch vinden om samen met jou te kunnen ontbijten voordat je naar Italië vertrekt. Weet ook dat ik plaats zat heb in mijn huis en... dat ik nog nooit in mijn leven een vrouw heb verkracht en ik niet van plan ben om daar nu mee te beginnen lol

Maar Carina, wat er ook gebeurt... je moet geen alcohol drinken om indruk op mij te maken...oké?... We gaan jouw alcoholverbruik dus beperken tot het strikte minimum... Djeezz... Ik klink zoals een psycholoog van de AA...lolz Verder wil ik ook dat je weet dat ik glimlach... jaja... nu... alweer...!!!

En dan nog een vraagje...wel...2 in feite... 1st... wil je mij 'geheim' houden bij je vrienden? En 2nd... als ik het me goed herinner van jouw facebookprofiel ben je een niet-roker... juist? ... wel ik rook... vandaar...stoort het jou als ik rook? Gewoon om te weten... Ik wil jouw avond niet ruïneren omdat je die moet doorbrengen naast een stinkende asbak ☺

Ps... de asbak ben ik lolz

Dus Carina, mooie Carina, weet dat ik van jou niets 'verwacht'... oké... Als de tijd die we samen zijn onze harten kan verwarmen dan zal ik een gelukkig mens zijn en dan zal ik dat gevoel en jouw gelukkige glimlach binnenin mezelf

koesteren als een kostbare schat! anything else... well... i'd consider it an unexpected gift from heaven ☺

hugs, caresses...or both ☺

Rik

x

From: Misuka38@gmail.com

To: Rik.arents@gmail.com

Goede avond Rik,

heb nog a million things te doen! ben eindelijk klaar met de was, poehaaa, en nu nog gauw een beetje strijken, waar ik, poehaa, not so good in ben hahahah... tijd dus voor een korte break. Daarom heb ik je mailtje pas nu gezien. Je zal wel lekker slapen nu! Mijn headache is gelukkig weg. En don't worry, when i feel i have enough i will switch to non-alcoholic drinks, hahaha (toch lief van jou to remember en being so thoughtful!)

Een privéfeestje woehoeooo haha, ik begrijp het wel ;-) en het was maar gewoon een ideetje van mij maar nu ik weet dat het niet gaat voor jou is woensdag ook goed. Of ik ga kunnen blijven slapen weet ik nog niet. Weet dat ik een mess ga maken in jouw huis ayayay... met al mijn spullen...en dan moet ik jouw wc gebruiken en je badkamer!!... en mijn badroom ceremonies take quite some time hahaha zeker als er iemand staat te wachten... not to mention de rommel die ik zal maken in je bedroom haha, je weet niet waar je aan begint... i would be all over the place...hahaha en dan moet ik je ook nog vragen, beg you, om me naar station te brengen, als je al zo fed up with me bent !! hahaha. Het is dus probably beter dat ik niet blijf slapen hé? Denk je niet?

En wat betreft je andere vragen. No worries! Alles blijft tussen ons. My friends don't have to know this. En yeah ik rook niet, maar ik heb er geen problem mee als iemand anders rookt... rook maar niet te veel!! Dat is ongezond.

Anyway, we zien wel how things go op woensdag, laat ons genieten van het moment en simply enjoy eachothers company en be happy!!!

dikke knuffel,

Carina

X

Dit is hem. De eerste virtuele zoen. Een belangrijke mijlpaal, vond ik toen. Nu trouwens ook nog.

Daarom heb ik die mail wel tien keer gelezen. Ik heb elk woord ontleed, dat herinner ik me nog. Punt één. Ze heeft het ontzettend druk met de reis en zo, maar toch maakt ze tijd om regelmatig te kijken of er geen post van mij in haar mailbox zit. Punt twee. Ze apprecieert mijn bezorgdheid. Punt drie. Het allerbelangrijkste, zoals veel later zal blijken. Ze gaat akkoord met het overspel dat eraan zit te komen, meer nog, ze kijkt ernaar uit en ze is onzeker en zelfs bang om afgewezen te worden.

Toch?

Oké. We zijn er door grkt. Have fun. XXX

Ik sluit het berichtengeheugen, druk mijn gsm uit en laat hem in mijn broekzak glijden. Ik doe heel even mijn ogen dicht en voel de spanning van me afglijden. Het is halfelf. Ik heb nog ruim vijf uur de tijd. De vertrekhal op Zaventem is als een zoemende bijenkorf. In normale omstandigheden vind ik dat enorm enerverend, maar vandaag valt het nauwelijks op. Vandaag ben ik een wesp. Niet bezig om naarstig honing aan te dragen voor mijn gezin maar gefocust op mezelf.

Bzzzhhhh. Ik duik het prullariawinkeltje in.

Ze zijn met veel. Het moeten er honderden zijn. Hele bakken vol. Er zijn beertjes, hondjes, pony's, muizen, zacht, hard, groot, klein, de klassiekers, zeg maar. Hen laat ik links liggen. Ik wil eruit springen. Het moet speciaal zijn. Authentiek. Het moet opvallen. Zonder echt op te vallen. Niet in schreeuwerige kleuren, bedoel ik. Het moet, nu ja, iets uitsralen. Als je het krijgt moet het je raken. Emotie, dat is het sleutelwoord. Mannen die niet bang zijn om hun emoties te tonen zijn vandaag de dag in.

Hmm, best wel duur, deze exclusieve knuffels van Kaloo. Maar geld is geen issue. Vandaag niet. Je kunt maar één keer een eerste indruk maken. En die is blijvend. De meeste

mannen kopen pralines voor hun date. Of een duur parfum. Of bloemen. Maar pralines zijn moordend voor de lijn, geuren verschillen zoals ook smaken verschillen en bloemen vergaan. Maar dit triest kijkende krokodilletje zal altijd blijven bestaan.

God, zo mooi. Intens groen, zacht, met een gouden kroontje op zijn hoofd. En die grote melancholische ogen. Prachtig. Ze lijken wel echt. De emotie spat eraf. Vergeet me niet. Vergeet me nooit. Laat me nu toch niet alleen.

Ik twijfel geen seconde meer. Ik weet wat ik wil. Ik ben een kleine zelfstandige. Ik kom in slaapkamers met een lekende radiator.

‘Cadeautje, meneer?’

‘Ja. Voor de verjaardag van mijn dochttertje.’

De verkoopster glimlacht. Waarom zeg ik wat ik zopas heb gezegd? De woorden rolden uit mijn mond voor ik er erg in had. Ik hoef me toch voor niemand te verantwoorden?

De twijfel slaat weer toe. Ik kijk vluchtig over mijn schouder maar zie geen Ghislaine. Geen Joni. Geen nerveuze flikken. Geen bomalarm. Geen wilde staking. Geen terroristische aanslag in de maak. Ik zet mijn gsm aan. Er zijn geen berichten. Ik zet hem weer uit. Laat hem in mijn zak glijden en heradem.

De verkoopster neemt haar tijd. Maar het resultaat mag er zijn. Dik, wijnrood papier met een gouden lintje eromheen. De vorm is trapezoïde. Onmogelijk om te raden wat erin zit.

‘Met de kaart, meneer?’

‘Nee. Ik betaal cash.’

‘Dat is dan drieëntwintig vijftig, meneer.’

Ik betaal en loop weg. Ik ben blij. Prima keuze is dit. Het werkt altijd. Vrouwen houden van knuffels. Alle vrouwen.

Ze geven het beestje een ereplaats. Meestal in hun slaapkamer. Op het nachtkastje of boven het bed of op de spiegel van de toilettafel. Prominent in beeld. Altijd. Ze gooien het niet weg, nooit, zelfs al is de relatie voorbij. Dat kunnen ze niet over hun hart krijgen. Hooguit vlieg je in een lade. Uit het zicht. Maar als je geluk hebt, beland je tussen de linge-rie. Want ja, dat knuffeltje ben jij.

Ik glijd blijgezind tussen de drommen passagiers en duik de supermarkt in. Exclusieve spulletjes slijten ze hier, dat had ik daarstraks al in de smiezen, toen ik meeliep naar de douane, de handbagage van beide dames achter me aan zeulend.

Het assortiment is vrij beperkt maar het zijn wel stuk voor stuk luxeproducten. Ik ga voor de rosé. Laurent Perrier, de duurste fles. Ik trek ze uit het rek. Die hebben ze niet in elke supermarkt. Daar moet ik straks al niet meer van wakker liggen. De knuffel en de drank kan ik al afvinken en ik ben pas, laat eens kijken, pas twaalf minuten vrijgezel. Ik heb twee weken de tijd. Twee volle weken.

Ik betaal cash. Heb wat in het zwart geritseld bij mijn klanten. Geld genoeg op zak.

In de parkeergarage vind ik blindelings mijn auto terug. Dit is een van die dagen. Zo'n dag om nooit meer te vergeten.

Ook in de Seefhoek lacht het geluk me toe. De twee laatste bakjes oesters in de Delhaize zijn van mij.

Zeeuwse!

De scampi's ga ik straks marinieren, met groene curry, lekker. Houtskool heb ik nog ruim voldoende. Het is prachtig weer. Barbecue in de winter. Kan het nog exclusiever? Ze heeft geen tuin en evenmin een terras. Ze moet het doen met een eng balkonnetje. Ze zal in de wolken zijn. Rik en Carina in de wolken. Ghislaine en Joni hoog boven de wolken. Het

was Joni die de sms heeft verstuurd. Vlak voordat ze aan boord gingen. Vreemd vond ik dat. Joni stuurt nooit een sms naar mij. Ik hoop dat alles goed gaat. Dat het vliegtuig niet crasht of zo. Dat vergeef ik mezelf nooit, want ik was degene die erop heeft aangedrongen om voor de vliegreis te gaan. De trein had ook gekund. Maar dat vond ik tricky. Een treinticket ruil je makkelijker om dan een vliegtuigticket. En voor je het weet staan ze weer thuis. De vrouwen van mijn leven. Laat daar geen twijfel over bestaan. Maar vandaag, de volgende twee weken, ben ik een wesp.

Marseille. *Allons enfants de la patrie*...

Of Carina zal blijven slapen weet ik nog steeds niet. Ze zei geen ja of geen nee aan de telefoon. Ze moet de volgende ochtend vroeg op en haar beste vriendin slaapt bij haar. Ze moeten om tien uur op de luchthaven van Charleroi zijn. Ik heb voorgesteld om haar te brengen. Met de auto. Maar dat aanbod heeft ze resoluut afgeslagen. Ze wil me niet tot last zijn. Bovendien had ze al een en ander afgesproken met haar Thaise vriendinnen. Ik heb niet aangedrongen. Want eerlijk toegegeven, ik sta niet te springen om naar Charleroi te rijden. En om haar beste vriendin te ontmoeten sta ik eerlijk gezegd evenmin te springen.

Ik heb daarstraks, bij Zeeman, een goedkope set lakens gekocht. Niet dat ik te lui ben om een setje lakens te wassen, maar omdat bij ons thuis niemand zwart haar heeft. Ghislaine en Joni zijn blond. Als Carina wil blijven slapen dan kan dat. In het bed van ons Joni. Alleen, of wie weet, samen met mij. De lakens gooi ik later dan wel weg. Voor dat Joni en Ghislaine weer thuis zijn. Instantlakens voor een instantliefdesavontuur. Soms voel ik me een smeerlap. Soms niet.

De tijd vliegt. Eer ik het besef is het twee uur. De vloer is gedweild. De familiefoto's liggen in de kast. Het huis ziet

er piekfijn uit. Het ruikt fris. De scampi's zijn gemarineerd. Het Marokkaans brood is vers. De opwinding giert door mijn aderen.

Ik zet mijn prepaid-gsm aan. Er zijn geen berichten. Dat is een goed teken. Ze belt de afspraak niet af. Joni en Ghislaine zijn in Marseille. Ik heb een sms ontvangen. Van Ghislaine deze keer. De kust is vrij.

In de douche schrob ik mezelf zoals ik me nog nooit eerder heb geschrobd. Mijn huid doet er pijn van. Ze tintelt. Ik tintel. Zelfs mijn tenen ben ik niet vergeten. En tussen mijn tenen. Ik ga op het matje zitten en knip zorgvuldig mijn nagels.

De crème die Ghislaine voor me koopt maar die ik nooit gebruik, smeer ik nu royaal op mijn gezicht. Ik doe ook wat gel in mijn haar en ga er met mijn vingers door. Niet te veel want mijn haar is dun. Ik inspecteer mijn tanden. Ik heb een gaaf gebit.

Misschien toch wat bijscheren. In mijn schaamstreek. Aziaten houden niet zo van beharing. Denk ik. Ik twijfel lang maar doe het niet. Het gaat opvallen. Ik mag me nu plots niet anders gaan gedragen. De opwinding loeit door mijn borst. Nog een uur. Over een uurtje staat Carina voor de deur. Benieuwd wat ze zal dragen. Ik gok op een eenvoudig mantelpakje. Dat staat haar beeldig. En hoge hakken. Ze draagt altijd hoge hakken. Dat heeft ze me gezegd. Ook als ze naar het park gaat. Ze wil er altijd piekfijn uitzien, zelfs al doet dat soms pijn. Ze wandelt graag. Soms gaat ze op een bankje zitten en kijkt ze naar de mensen, op zoek naar positieve vibraties. Ze is romantisch. Zoals ik. Ze is achtendertig maar je schat haar hooguit dertig.

Het gaat klikken. Dat voel ik gewoon.

'Ik ben er binnen 20 min. C.x'

Het is al kwart voor zes. Al donker. Ze is een vrouw. Die

komen altijd te laat. Feit is: ze komt. En ze stuurt me een zoentje. Ik doe gauw nog wat talkpoeder onder mijn oksels. Ik kan me toch geen drie keer douchen? Mijn hemd, jong met veel kleur, te veel, hangt aan de kapstok. Dan kan het niet gaan stinken. Misschien moet ik toch mijn borsthaar wat bijscheren. Nee. Dat gaat Ghislaine zien.

Als ik door het raam gluur, trek ik razendsnel mijn hoofd in, want Ali kijkt in mijn richting.

Ali is de pater familias van de Pakistaanse nachtwinkel. Hij is een goed mens en het enige noemenswaardige obstakel. Hij mag Carina niet zien. Hij is nieuwsgierig en zij is een opvallende schoonheid. Ik heb haar op het hart gedrukt om een blokje om te lopen. Zodat Ali haar niet voorbij zijn winkel ziet lopen. Ook Ali is tenslotte slechts een mens. Een fijn mens. Maar zijn nieuwsgierigheid zou me later zuur kunnen opbreken.

Ik had graag samen met haar de zon zien ondergaan. Dat kan nu niet meer. Maar ik moet mijn kalmte bewaren. Ik moet rust uitstralen en zelfverzekerdheid. Dat hebben vrouwen graag. We hebben alle tijd van de wereld. Mijn terras is verlicht. De kaarsen staan klaar. We kunnen dan later samen naar de sterren kijken.

Om halfzeven gaat eindelijk de bel. Bloed, zweet en tranen. Echt waar.

Ik tel tot vijf en open dan de deur. Ze hoeft niet te weten dat ik al een kwartier handenwringend achter de deur sta, bij tijd en wijle lonkend door het raampje, naar het winkeltje van Ali.

‘Kom maar’, zeg ik. Ze glimlacht. Ik glimlach. Ik duw de voordeur dicht. Doe het nachtslot erop.

‘Kom maar. Kom maar mee. Ik hoop dat je warm gekleed bent.’

Ik hoor mezelf praten. Ze ruikt naar viooltjes. Maar dat

geeft niet. Dat blijft geen twee weken hangen. We lopen de keuken in. Ze glimlacht opnieuw. Ze ziet er beeldig uit in haar grijze mantelpakje. Ik lijk wel een papegaai met mijn kleurige outfit.

‘Make yourself at home’, zeg ik en ik wijs een stoel aan, gezellig, in de keuken. Geen formeel gedoe. Ze gaat zitten. Elegant. Ze heeft ranke enkels. Ranke vingers.

‘Happy birthday’, zeg ik en ik zoen haar in haar hals. Dit had ze niet verwacht. Ze rilt. En deze keer zijn het haar ogen die lachen als ze me aankijkt. Het klikt. Het klikt!

Ik zweef naar het aanrecht, laat de champagne knallen. We klinken.

‘Bedankt dat je gekomen bent.’

‘Bedankt dat je me hebt uitgenodigd’, zegt ze en ze nipt van haar glas. Klakt goedkeurend met haar tong. De spanning lijkt van haar af te glijden. De tekeningen die Joni heeft gemaakt toen ze nog in de kleuterklas zat. Ze kijkt ernaar. Met de melancholische ogen van een vrouw die zelf nooit kinderen heeft gebaard. Die tekeningen had ik beter ook in een lade opgeborgen. Het is mijn eerste en enige fout.

Vier uur later zitten we bij de barbecue. Hand in hand. Ze draagt mijn ouwe fleece en heeft een deken om haar schouders. We strooien om beurten vuurkruiden op de gloeiende as. De geur is verrukkelijk. Ik ben een buitenmens. Een barbecuemens. En zij blijkbaar ook. Ze is blij. Ze is gelukkig. Dat voel ik. Ik steek een sigaret op. Ze maakt geen bezwaar.

Tot nog toe is deze avond wonderlijk verlopen. Alles was perfect. We hebben oesters gegeten. Met champagne. Daarna scampi's in groene curry, mijn specialiteit. Ze was er behoorlijk van onder de indruk. En ik denk niet dat haar compliment een leugentje om bestwil was. Mijn scampi's in groene curry zijn ongeëvenaard. Zelfs voor een Thaise.

Ze is beginnen te vertellen over haar leven, toen ze nog